

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ef 2, 14 – 22

Text: 1Pt 2,1 – 5 *Odhodte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste `okusili, že Pán je dobrý!` Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je `vyvolený a vzácný`. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.*

Obrazná přirovnání, která jsou v Bibli vztahována na církve jsou různá. Církev bývá přirovnávána třeba k nevěstě, která se chystá na svatbu se svým Ženichem, jinde se o církvi hovoří jako o ovčinci, v němž ovečky následují svého Pastýře, jindy se jedná o obraz nádeníků, kteří pracují na vinici Páně. Dále církev jako loď, církev jako tělo Kristovo apod. V dnešním textu máme rovněž podobenství o církvi, a sice o církvi jako domu. Církev je přirovnávána k duchovní stavbě. A tak jako ovčinec má své ovce, vinice své dělníky, tak také dům má své cihly, neboli, jak bylo zvykem v době, z níž pochází tento obraz - své kameny. Církev není beztvářá, abstraktní organizace, nýbrž se skládá z konkrétních lidí, z jednotlivých křesťanů. „Kde se dva neb tři sejdou ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ říká Ježíš, a tam je i církev. Jinými slovy, církev je tam, kde jsou lidé, věřící v Ježíše Krista. To podtrhla reformace svým důrazem na shromáždění církve a odmítla katolickou praxi konání platných mší i bez účasti věřících. To je první věc, kterou si máme uvědomit. Církev je shromáždění konkrétních křesťanů, tedy nás.

Z toho vyplývá druhá věc, a sice že nikdo z nás, kdo jsme byli řádně pokřtěni, nemůžeme mluvit o církvi ve třetí osobě. Mluvíme-li o církvi Kristově, musíme vždycky říci -my-. My jsme těmi stavebními prvky, z nichž se skládá církev. My jsme těmi jednotlivými kameny. Německý farář Klaus Douglass ve své knize „Nová reformace“ píše: „Jednou mi volal člen sboru, aby poukázal na jakýsi nedostatek v našem městě, a řekl, že by se tím měla „církev“ konečně zabývat. Odpověděl jsem celý nadšený, že je to skvělé, že si toho problému všimnul a že se o jeho řešení postará. Ale velmi rychle se ukázalo, že jsme si nerozuměli. Když říkal, že se do toho problému musí vložit „církev“, vůbec tím nemyslel sebe, ale mne. Mělo by nás znepokojovat, že se lidem při vyslovení slova „církev“ vybaví především faráři, kněží a biskupové, kteří ale přece netvoří církev stejně jako obec netvoří starostové a národ nejsou politici. Apoštol Petr říká jasně: I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem. Z tohoto textu reformační otcové odvodili učení o všeobecném kněžství věřících, k němuž se naše církev hrdě hlásí. Všichni máme přímý vztah ke Kristu, všichni jsme ono svaté kněžstvo, všichni jako živé kameny tvoříme duchovní stavbu, které se říká církev.

Někdo se může proti takovému přirovnání ohradit - copak jsem tvrdý chladný kámen? Jenže epištola Petrova říká, abychom byli „živými kameny“, z nichž se staví duchovní dům. To přirovnání skrývá jistě i tu první možnost. Jestliže se z církve vytratí život, pak církev skutečně připomíná studenou kamennou stavbu. Kolikrát věřící v kostele vypadají jako tvrdé chladné kameny se strnulou tváří, jako shromáždění, kde se zastavil čas, protože život vyprchal. Ale to je obraz zkostnatělé a mrtvé církve. To bychom si jistě nepřáli, aby to tak u nás vypadalo. Proto apoštol zdůrazňuje: „buďte živými (!) kameny, z nichž se staví duchovní dům.“

Povězme si, co je pro církev důležité, aby byla duchovním domem, který není mrtvou kamennou stavbou, ale živým chrámem, v němž přebývá Duch Boží. Jak se staneme živými kameny? Není to žádné tajemství. Stačí nám k tomu ten dnešní oddíl. Co nám tento text radí?

1. „Odhodte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku a jakékoliv pomlouvání.“ Jednoduše řečeno, prvním krokem je **činit pokání**. Odhodit hřích, obrátit se - k hříchu zády. A protože chceme budovat duchovní dům, tedy církev, což je shromáždění věřících, jde tu v prvé řadě o hříchy, které narušují naše vzájemné vztahy. Jestliže je špatně namíchaná malta, pak nebudou cihly držet pohromadě. Stejně tak jestliže jsou mezi křesťany špatné vztahy, lest, přetvářka, závist, pomluvy, pak bude církev všelijak poškozená a nevábná. Jestliže se pojivo mezi kameny drolí, může se stát, že některý kámen vypadne a zbude po něm díra. A nám nesmí být jedno, jestliže někdo od nás odpadne nebo mezi nás vůbec nezapadne. Odhodme tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku a jakékoliv pomlouvání, tedy hříchy, které by mohly způsobit, že bychom nedrželi pohromadě. To je první apoštolova rada.

2. „Jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste okusili, že Pán je dobrý.“ A bratři v kralické Bibli zrovna připojují i výklad, co to nefalšované duchovní mléko znamená, když překládají: „Jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lsti, [Božího] slova žádostivi buďte, abyste jím rostli.“ Druhou stavební technologií v církevní stavební firmě je **četba Božího slova**. Ale ne v podobě jakési povinné náboženské výuky, nýbrž to má být taková četba, jako když kojeneček křičí po tom, aby se mu dostalo jeho nejzákladnější životní potřeby, totiž mateřského mléka. Bez

toho nemůže dítě růst a vůbec žít. Církev tedy má být místem, kde se křesťané sytí Božím slovem. Ale ne proto, aby si jen dobře pochutnali, nýbrž aby jím *rostli ke spasení*. Smyslem kázání slova Božího je, aby lidé docházeli spásy. Jestliže se křesťan nesytí Božím slovem, tak nemůže duchovně dlouho přežít. Sice zůstává v církvi, ale stává se tím mrtvým chladným kamenem. Někdo má i takovou zbožnost, že se nasytí jen o svátcích a po zbytek roku drží od Božího slova půst. Ten také moc živý asi nebude. A pak bývají pod kazatelnou i takoví posluchači, kteří se sice neděli co neděli sytí Božím slovem, ale jakoby měli v sobě jakousi tasemnici, která jim brání, aby z Božího slova rostli. Ježíš o nich vypravuje to známé podobenství o rozsévači. My jsme tu však proto, abychom rostli ke spasení. Aby se nám Boží slovo dostalo pod kůži a stalo v nás samých studnicí vody živé, pramenící k životu věčnému. Je tu však ještě třetí, poslední a nejdůležitější věc, na kterou nesmíme zapomenout, jinak se živými kameny nikdy nestaneme.

3. Ten duchovní život nemáme sami ze sebe, ale ani ne jen z pouhého slyšení slova Božího. Abychom byli živými kameny, musíme ten život přijmout od toho úhelného kamene živého, jímž je Ježíš Kristus. Pokrm Božího slova v nás ten život jen posiluje, přispívá k našemu růstu. Ale my sami musíme být v přímém spojení se samotným Kristem. Bible říká: „Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je 'vyvolený a vzácný'.“ Žádnému dítěti nestačí, má-li pouze kvalitní stravu. Ke zdravému vývoji potřebuje prožívat intenzivní osobní pouto a vztah se svými rodiči nebo alespoň pěstouny. Ani nám nebude toto kázání k užítku, jestliže po něm nevstaneme a nepůjdeme k tomu kameni živému, úhelnému, na němž celá stavba spočívá a díky němuž stojí. Toto přicházení ke Kristu viditelně stvrzujeme i přicházením k jeho stolu a přijímáním jeho duchovního těla a krve ve svátosti večeře Páně. On nás zve a stojí v centru slavení této hostiny. On je totiž ten úhelný kámen, tzv. klenák, který drží celou stavbu pohromadě, aby se nezbořila. Bez něj by se to dříve či později celé zhroutilo. Jedině díky živému Ježíši Kristu můžeme i my duchovně žít a být živými stavebními kameny církve.

Bratři a sestry, proč máme tvořit ten duchovní dům – tedy církev? Jsou lidé, kteří mají za to, že církev není k víře potřebná. Proč se ale staví domy? Pevný dům nás chrání před nepohodou, před nebezpečím. Dům se má stát pro jeho obyvatele domovem, zázemím, domácností, kde sdílíme spolu dobré i zlé. To vše je pravda. Ale v tom dnešním textu máme ještě jednu důležitou odpověď, proč tvoříme duchovní dům, duchovní chrám. Není to pro naše pohodlí nebo jako skryš před světem. V tom dnešním textu čteme: „buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti.“ Uvědomte si, co se to vlastně po nás žádá. Co to znamená být kněžstvem? Kněží přinášeli v chrámě oběti za hříchy lidu a přimlouvali se za lid u Hospodina. Jsme si opravdu vědomi, že i proto jsme v církvi? Vy všichni jste podle Písma svatým kněžstvem, abyste přinášeli duchovní oběti, např. oběti modliteb za své bližní, za náš bezbožný národ, za celý okolní svět! To je náš úkol. Přinášet duchovní oběti. Kde se církev nemodlí, kde nepřináší oběti za sebe i za své bližní, tam jsou ty mrtvé chladné kameny. Tam sice může mít církev krásné kostely, ale ten duchovní dům chátrá a rozpadá se.

A protože platí, že jediná literka nepomine ze zákona Božího, všimněme si takového malého slůvka v tom 5.v. Je to pouze jedno písmenko hned na začátku verše. Písmenko i. To je veledůležité písmenko. Kdyby se totiž někdo cítil, že na něho ta slova neplatí, tak to písmenko „i“ znamená „také: Také ty! I ty, i ty, i ty, i vy všichni - buďte živými kameny, abyste byli svatým kněžstvem, které má přinášet duchovní oběti. My jako sbor jsme povinni přinášet duchovní oběti. My jako sbor se máme na modlitbách přimlouvat jeden za druhého a za všechny lidi. Každý z nás. I vy. I já. Všichni dohromady. Neříkejte: Ano, to je úkol církve. Raději řekněte: To je náš úkol. To je i můj úkol. Úkol našeho sboru, který tvoříme já i vy všichni. Buďme tedy kameny živými, z nichž se staví duchovní dům, abychom byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.

Modlitba: *Pane, jsme tvým chrámem. Dej, ať ve svém srdci přinášíme oběti modliteb za tento svět. Neustále v nás probouzej živou víru, abychom ji radostně vyznávali a v této víře abychom konali službu, kterou jsi každému z nás svěřil. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, Ty jsi ten kámen, který stavitelé zavrhli, ale stal ses kamenem úhelným, na němž je založena církev, která s Tebou stojí a padá. Ty se však neměníš, ty zůstáváš věrný své církvi. My však odpadáme a žijeme často jen ze vzpomínek, místo abychom vzhlíželi kupředu za Tebou. Pane, nedopust', aby tvá církev ustrnula na místě či usnula na vavřínech. Přimlouváme se za naši církev, za naši Českobratrskou církev evangelickou, ale i za mnohé jiné církve a denominace. Proměňuj nás svou mocí v živé kameny tvého chrámu. Nauč nás plnit naše poslání, abychom byli kněžstvem, které přináší duchovní oběti. Pane, nauč nás modlit se. Přimlouváme se za všechny členy našeho sboru, a zvláště máme na mysli ty nemocné a trpící. Věříme, že nás slyšíš, když za ně prosíme, abys je povzbudil, potěšil a dal jim sílu bojovat s útrapami života. Přimlouváme se za /naši obec/ naše město/, myslíme na ty, kteří mají o tobě a o tvé církvi falešné představy. Přimlouváme se za náš národ, v němž se projevuje strach, zloba, sobectví a nenávisť, neláska. Přimlouváme se za vládu, parlament, policii, soudy a všechny veřejné instituce. Dej, ať prosazují zákony, které nejsou v rozporu s tvými příkázáními. Ty máš ve své moci i rozhodování vládců země. Prosíme, buď milostiv tomuto národu, jehož mnozí otcové tebe ctíli a víru v tebe vyznávali. Dej, ať Ti my všichni vzdáváme čest a chválu i nyní i na věky. Amen.*